

Alla som stannar kvar

Harold Cárdenas Lema

La Pupila Insomne,

Nu är jag trött på att hela tiden höra en och samma fråga: Varför sticker de kubanska ungdomarna? När tänker du sticka? Vad ska det bli av ett land utan ungdom? Det är klart att var och en har rätt att resa ut, och det finns många som tänker göra det, men det finns också många som medvetet väljer att stanna kvar. Och jag störs av att de som reser får huvudrollen i pjäsen och inte de som stannar kvar för att bygga Kubas framtid.

Vi med rötterna i myllan, vi som stannar i detta motsägelsefulla land, finns inte med. Ordet får de som facebookar att "detta land är efterblivet". Eller de som tror att vi som stannar gör det för att vi inte har något val, och avfärdar oss som förlorare, som om alla skulle vilja dra. Men så är det inte. Massor av ungdomar som skulle få det bra på andra marker stannar här för de drivs av starkare krafter. Alla de som gör gott i tysthet, massor som arbetar varje dag för en symbolisk lön, och som är landets bortglömda hjältar. Nästan ingen skriver om dem, det är mycket lättare att visa upp de påstådda "vinnarna" eller klaga över utarmningen i stället för att hitta lösningar för

att få stopp på den.

Varför sticker ungdomar? Det finns många skäl, och ett av dem är frånvaron av en framgångsbild som våra föräldrar hade och som vi saknar, och måste skapa. Kanske skulle svaret vara att lyfta fram och synliggöra de som stannar kvar.

Å andra sidan, utvandringen 2016 är inte desamma som flottkrisen 1994. Den var ett svar på den värsta ekonomiska kris, sammanbrott, och det är inte fallet idag. Vad är det då? Vad gjorde att under den ekonomiska krisens värsta tid så stod nationen samlad på ett sätt som vi inte förmår nu. Varför? Kanske för att det nationella projektet var tydligare då, för att det fanns en karismatisk ledare som skapade enighet eller helt enkelt för att vi kunde tro på en möjlig återgång till 80-talets stabila tid.

Den dag vi accepterade att en sådan återgång inte var möjlig försvann framgångsbilden och tryggheten. Vår oförmåga att skapa samstämmighet och sända ut klara signaler om vart landet är på väg eller hur regeringens plan för vår framtid ser ut, skapar missmod och tankar på andra världar. Så en del av utvandringen är vårt ansvar som oförmögna att skapa större samstämmighet. Vårt lands framtid måste vi som lever här bestämma, vi som stannar här, vi som så lätt faller i den mediala glömskan.